

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 98/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Boľanovským, Slovenská 69, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 24 Co 125/2018-159 z 25. apríla 2019 a takto rozhodol

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozsudku a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 125/2018-159 z 25. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol pred všeobecnými súdmi žalovaný v konaní o náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená porušením jeho povinnosti ako predsedu spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Sťažovateľ ako predseda spoločenstva a štatutárny orgán žalobcu ██████████ ██████████ podpísal so Štátnym fondom rozvoja bývania ako veriteľom zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver pre účely obnovy bytovej budovy. Žalobca mal povinnosť v zmysle tejto zmluvy skolaudovať stavbu – obnovu bytovej budovy, pre ktorú bol poskytnutý tento úver, v lehote 24 mesiacov odo dňa otvorenia účtu v banke. Zmluvné strany sa dohodli, že ak nedôjde k dodržaniu tejto lehoty, Štátnym fondom rozvoja bývania zvýši úrokovú sadzbu poskytovaného úveru. Lehota na kolaudáciu stavby dodržaná nebola.

4. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 Csp 123/2016-120 z 5. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 2 630,32 € spoločne s úrokom z omeškania.

5. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd v napadnutom rozsudku nedostatočným spôsobom reagoval na ním prezentované námietky. Tvrdí, že z odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov nevyplýva, ako sa vysporiadali „s hypotézou relevantnej právnej normy, ktorá je rozhodujúca pre daný prípad“. Všeobecné súdy mali podľa sťažovateľa právo dotvárať, pričom z ich rozhodnutí nie je zrejmé, porušenia akej konkrétnej povinnosti sa mal sťažovateľ dopustiť. V danom prípade absentuje aj príčinná súvislosť medzi konaním/opomenutím a následkom. Všeobecné súdy sa navyše nevysporiadali s existenciou okolností vylučujúcich jeho zodpovednosť.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 24Co/125/2018 159 zo dňa 25.04.2019 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 24Co/125/2018 159 zo dňa 25.04.2019 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva trovy právneho zastúpenia 222,10 Eur...“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

13. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

19. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014).

20. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 279/2018).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Tvrdí, že krajský súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa „*naplnenia hypotézy relevantnej právnej normy*“, nešpecifikovania konkrétnej povinnosti, porušenia ktorej sa mal dopustiť, námietkou absencie príčinnej súvislosti medzi konaním/opomenutím a následkom a taktiež existenciou okolností vylučujúcich jeho zodpovednosť.

22. Vychádzajúc z argumentov sťažovateľa, ústavný súd hneď na úvod konštatuje, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo neuplatnil

svoje námietky v dovolaní proti napadnutému rozsudku, teda prečo nevyčerpal všetky jemu dostupné opravné prostriedky ešte pred podaním tejto ústavnej sťažnosti.

23. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj III. ÚS 375/2010, II. ÚS 592/2013, I. ÚS 420/2016).

24. Uvedená skutočnosť by sama osebe postačovala na odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

25. Navyše, pozornosti ústavného súdu neušlo, že sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, poukazuje vo vzťahu k splneniu podmienok prijatia jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie na ustanovenia zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý bol k 1. marcu 2019 zrušený, nie na ustanovenia platného a účinného zákona o ústavnom súde (pozri bod 14 tohto uznesenia).

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd odkazuje na ďalší nedostatok tejto ústavnej sťažnosti, a to, že z predložených dokumentov nevyplýva, že by sťažovateľ všetky svoje námietky uvedené v ústavnej sťažnosti uplatnil v konaní pred krajským súdom, čo by mohlo v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu zakladať aj dôvod na odmietnutie časti tejto ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Ústavný súd totiž v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, na jej posúdenie nemá právomoc (pozri III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014, III. ÚS 520/2014).

27. Ústavný súd napokon uvádza, že odhliadnuc od uvedených nedostatkov by bolo možné už na prvý pohľad v tejto veci uzavrieť, že krajský súd poskytol v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočnú a relevantnú odpoveď na všetky sťažovateľom prezentované námietky, a teda, že aj v prípade neexistencie už uvedených prekážok by bolo potrebné túto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. K tomuto ústavný súd len v stručnosti konštatuje, že krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (body 11 a nasl.) podrobným spôsobom vysvetlil, aké povinnosti podľa zákona i zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytov sťažovateľ ako predseda spoločenstva porušil, komu a aká škoda vznikla (vlastníkom bytov a nebytových priestorov) a taktiež to, aká je príčinná súvislosť medzi porušením jeho povinností a vznikom škody.

29. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu